

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.798 van 1 oktober 2002
in de zaak A. 68.351/XII-3598.**

In zake : Ingrid DE WIT,
wonende te Antwerpen,
Boomsesteenweg 432

tegen :

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

-

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ingrid De Wit op 1 april 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing waarbij zij vast benoemd wordt in betrekking nr. 29056 in de mate dat deze benoeming ingaat vanaf 1 januari 1996 in plaats van met ingang van 1 januari 1994 en dus van de weigering haar vaste benoeming vanaf 1 januari 1994 in elk opzicht te erkennen”;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 14 april 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat M. Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Bij besluit van 20 december 1993 beslist het vast bureau van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (Argo, thans het Gemeenschapsonderwijs) Ingrid De Wit met ingang van 1 januari 1994 vast te benoemen als lerares algemene vakken (Latijn) in het secundair onderwijs.

2. Deze benoeming wordt door de Argo met een 3 februari 1995 gedateerd schrijven aan de Vlaamse Gemeenschap medegedeeld.

Met een brief van 20 februari 1995 deelt de Vlaamse Gemeenschap aan de Argo mee dat de benoeming “geen uitwerking heeft ten aanzien van de overheid om redenen dat niet voldaan werd aan punt 5.2. van de omzendbrief OND/I/6/cl(23-12-1992)”; het benoemingsdossier, aldus gaat de brief voort, “diende uiterlijk twee maanden na de ingangsdatum van de vaste benoeming toegezonden te worden aan het bevoegde werkstation”.

3. In het Belgisch Staatsblad van 21 april 1995 verklaart de Argo de aan verzoekster toegewezen betrekking vacant voor toewijzing bij wege van mutatie of van vaste benoeming ex de artikelen 92 en 94bis van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs.

In het Belgisch Staatsblad van 29 augustus 1995 verklaart de Argo de betrekking opnieuw vacant, ditmaal ten behoeve van “hen die niet kunnen genieten van de voorrangsregeling bepaald in artikel 92 DRP”.

4. Verzoekster vraagt de schorsing en de vernietiging van de weigering haar vaste benoeming te aanvaarden en van de vacantverklaring (zaak A.65.131/XII-466).

Bij arrest nr. 56.492 van 29 november 1995 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing, waarbij hij onder meer overweegt :

“dat de eerste verwerende partij [de Argo] zich onmogelijk kan verschuilen achter de weigering van de tweede verwerende partij [de Vlaamse Gemeenschap] om verzoeksters vaste benoeming tegenover haar, tweede verwerende partij, uitwerking te doen hebben, daar, zoals verzoekster terecht stelt, zulks een zaak is tussen de eerste verwerende partij als benoemende overheid en de tweede verwerende partij als subsidiërende overheid ‘waarmee’ -woorden van verzoekster- ‘verzoekster juridisch geen uitstaans heeft en waarvoor zij niet hoeft op te draaien’”,
en :

“dat de vaststelling enerzijds dat verzoeksters huidige rechtstoestand die is van een vastbenoemd personeelslid van de eerste verwerende partij -met de verplichting van die partij om haar in alle opzichten als dusdanig te behandelen- anderzijds dat daar niets van afdoet de weigering van de tweede verwerende partij om de uitwerking van die vaste benoeming te ondergaan, meebrengt dat de toewijzing van de vordering tot schorsing geen bijkomend baat aan verzoekster kan brengen : wat de twee partijen ook beslist hebben, verzoekster is vast benoemd”.

Bij arrest nr. 82.977 van 19 oktober 1999 wordt de afstand van het geding vastgesteld omdat verzoekster binnen de wettelijke termijn geen verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend.

5. In een nota aan het vast bureau van de Argo voor zijn zitting van 25 januari 1996 merkt de juridische dienst van de Argo op “dat de Argo zijn standpunt, zijnde dat mevrouw De Wit vast benoemd is sinds 1 januari 1994, in elk geval moet handhaven” en - “Om de rechten van mevrouw De Wit echter te vrijwaren” - adviseert de dienst “dat zij opnieuw wordt vast benoemd maar dan met ingang van 1 januari 1996, zonder evenwel haar vaste benoeming met ingang van 1 januari 1994 in te trekken. Dit zou betekenen dat zij administratief vast benoemd zou blijven vanaf 1 januari 1994, doch naar het departement toe zou zij, indien de Pers-13 binnen de 3 maanden aan het departement wordt overgemaakt, op het geldelijk vlak als vast benoemd worden beschouwd met ingang van 1 januari 1996”.

Het vast bureau van de Argo beslist op 25 januari 1996 verzoekster “met ingang van 1 januari 1996 vast te benoemen in het ambt van lerares secundair onderwijs algemene vakken Latijn”. Die beslissing wordt met een 29 januari 1996 gedateerde brief aan verzoekster medegedeeld;

Over de bevoegdheid van de Raad van State.

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het werkelijk voorwerp van het beroep een vordering van achterstallig loon is, namelijk het afdwingen van de geldelijke gevolgen van de benoeming met ingang van 1 januari 1994;

Overwegende dat verzoekster hier op antwoordt dat het voorwerp van haar beroep niet het afdwingen is van loon, maar het willen laten annuleren van de inhoud van haar laatste benoemingsbesluit in de mate dat dit besluit slechts ingaat vanaf 1996 en aldus impliciet het vorige opheft;

Overwegende dat verzoekster de vernietiging vordert van haar vaste benoeming met ingang van 1 januari 1996, die door het vast bureau van de Argo beslist werd op 25 januari 1996; dat de Raad van State rechtsmacht heeft om de wettigheid van die beslissing te beoordelen; dat het feit dat de wettigheid van die beslissing een invloed heeft op verzoeksters subjectief recht op loon, waarover de gewone rechter moet oordelen, geen weerslag heeft op de rechtsmacht van de Raad van State; dat de exceptie wordt verworpen;

Over het voorwerp en de grond van het beroep.

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de Argo “er niet toe gerechtigd [was] verzoekster in dezelfde betrekking vast te benoemen als die waarin zij reeds was vast benoemd maar thans twee jaar later”, dat de Argo alzo impliciet de eerste vaste benoeming intrekt hoewel die “definitief en onaantastbaar in het rechtsverkeer” is;

Overwegende dat de verwerende partij vooreerst opwerpt dat het annulatieberoep geen voorwerp heeft in de mate dat verzoekster de “weigering van ARGO de benoeming m.i.v. 01.01.94 te erkennen” aanvecht, “vermits voor ARGO als administratieve en benoemende overheid de benoeming m.i.v. 01.01.94 (beslissing dd. 20.12.93) onaangetast blijft”; dat de verwerende partij uitlegt dat de tweede benoeming in hetzelfde ambt noodzakelijk was om verzoeksters belangen ten aanzien van de uitbetalende instantie minstens voor de toekomst veilig te stellen; dat zij hierover nog stelt :

“Het enige voorwerp van een annulatieberoep moet daarom de expliciete weigering van de Vlaamse Gemeenschap om de benoeming te aanvaarden betreffen. De beslissing van ARGO dd. 25.01.96 trekt de eerdere beslissing dd. 20.12.93 niet in, doch laat deze onaangetast verder bestaan”;

dat zij voorts ten gronde herhaalt de eerdere beslissing niet impliciet te hebben ingetrokken, doch ze met de bestreden beslissing “expressis verbis” te bevestigen “en daarmee tracht ze verder de weigering van het Departement Onderwijs om de eerste benoeming te erkennen, te neutraliseren”;

Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord opmerkt dat er geen twee benoemingsbesluiten naast elkaar kunnen bestaan met een verschillende inhoud, dat verwerende partij wel herhaalt dat voor haar de benoeming met ingang van 1994 onaangetast blijft maar er niet naar handelt “zoals uitbetaling als vastbenoemde” en dat de weigering van het departement onderwijs in tegenstelling tot wat verwerende partij meent geenszins het voorwerp van haar beroep uitmaakt “want met dat departement heeft verzoekster zoals zij reeds herhaaldelijk stelde, geen rechtsband”;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie opmerkt “zonder één middel van verweer in deze situatie [te staan]”; dat haar onderwijsvrijheid geschonden is en dat zij vraagt om aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag te stellen :

“Schendt artikel 199 van het Decreet betreffende het Onderwijs II van 31.07.1990 artikel 24 van de Grondwet in zoverre dat het artikel 34, 1° en 2° van het Bijzonder Decreet buiten werking stelt”;

Overwegende dat de Raad van State in het arrest nr. 56.492 van 29 november 1995 heeft vastgesteld dat verzoeksters rechtstoestand die is van een vastbenoemd personeelslid van de Argo, thans het Gemeenschapsonderwijs; dat verzoekster die rechtstoestand geniet ingevolge het besluit van 20 december 1993 met ingang van 1 januari 1994; dat de verwerende partij, zoals zij in haar memories terecht herhaalt, die per 1 januari 1994 verleende benoeming niet heeft willen intrekken; dat zij ook niet ontkent dat dergelijke intrekking onwettig zou zijn; dat de verwerende partij ook niet beweert die benoeming met toepassing van artikel 199, tweede lid, van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het Onderwijs-II ongedaan te hebben gemaakt door met een constitutieve beslissing vast te stellen dat verzoekster “van ambtswege ontslagnemend” is; dat uit hetgeen voorafgaat duidelijk naar voren komt dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen in

haar verhouding tot de Vlaamse Gemeenschap als subsidiërende overheid; dat echter moet worden vastgesteld dat het bestreden besluit niet uitdrukkelijk vermeldt dat het slechts ten behoeve van de Vlaamse Gemeenschap geldt en dat het evenmin vermeldt - “expressis verbis” - dat het besluit van 20 december 1993 onaangetast blijft; dat het bijgevolg, ongeacht de bedoelingen van de verwerende partij, naar de letter als een impliciete wijziging en intrekking van het besluit van 20 december 1993 kan worden opgevat, zodat het alleen reeds voor de duidelijkheid in het rechts-verkeer in die mate nietig dient te worden verklaard; dat er geen reden is de door de verwerende partij voorgestelde vraag aan het Arbitragehof voor te leggen, nu is gebleken dat zij zich voor de bestreden beslissing niet heeft gesteund op het artikel 199 waarover zij de vraag gesteld wil zien en het eventuele antwoord op de vraag naar de grondwettigheid van dit artikel 199 niet relevant is voor de oplossing van het geschil,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 25 januari 1996 van het vast bureau van de Argo in zoverre de datum van uitwerking van de aan Ingrid De Wit verleende vaste benoeming als lerares secundair onderwijs op 1 januari 1994 niet wordt gehandhaafd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Gemeenschapsonderwijs.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
een oktober 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.